

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 275/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B2-58Csp/88/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručitou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. novembra 2025 (doplnenou 12. januára 2026) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B2-58Csp/88/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie 11 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 58Csp/88/2017-139 z 9. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 9. novembra 2018“) zamietol žalobu sťažovateľky z 12. júna 2017, ktorou sa domáhala určenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako neplatnej, eventuálne bezúročnej a bez poplatkov. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 14Co/302/2018-195 zo 6. apríla 2022 zrušil rozsudok okresného súdu z 9. novembra 2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mestský súd podanej žalobe rozsudkom č. k. 58Csp/88/2017-360 z 22. júna 2023 (ďalej len „rozsudok mestského súdu z 22. júna 2023“) v časti vyhovel, avšak

aj proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka podala 6. júla 2023 odvolanie, ktoré 12. júla 2023 doplnila. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 14Co/33/2024-463 z 25. marca 2025 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 25. marca 2025“), ktorým rozsudok mestského súdu z 22. júna 2023 v časti zamietnutia žaloby potvrdil a v časti výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie.

3. Po zrušení rozsudku a vrátení veci mestský súd vyzval 25. júla 2025 sporové strany na vyjadrenie sa k aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku. Žalovaný sa vyjadril podaním zo 4. augusta 2025 a sťažovateľka podaním z 13. augusta 2025. Opätovne rozhodol uznesením č. k. B2-58Csp/88/2017-506 z 10. novembra 2025 (ďalej len „uznesenie mestského súdu z 10. novembra 2025“), ktorým sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40 %. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie 3. decembra 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka namieta dĺžku trvania napadnutého konania a poukazuje na to, že ani po uplynutí viac ako 6 rokov od podania žaloby nebol stav jej právnej neistoty v úplnosti odstránený. Existenciu stavu právnej neistoty tvrdí s ohľadom na skutočnosť, že mestský súd nerozhodol s konečnou platnosťou o nároku na náhradu trov konania a o výške trov konania. Vzhľadom na uvedené preto uvádza, že výlučne postupom a konaním porušovateľa došlo k porušeniu označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní, a to primárne v dôsledku jeho nečinnosti (pri žiadosti sťažovateľky o zohľadnenie celkovej dĺžky trvania konania).

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že konanie mestského súdu už bolo predmetom prieskumu v konaní podľa čl. 127 ústavy, keď podané ústavné sťažnosti ústavný súd uzneseniami č. k. IV. ÚS 380/2020-24 z 25. augusta 2020, č. k. IV. ÚS 254/2021-24 z 11. mája 2021, č. k. III. ÚS 333/2022-19 z 2. júna 2022, č. k. III. ÚS 89/2023-20 zo 16. februára 2023 a č. k. I. ÚS 291/2024-29 z 28. mája 2024 ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol. Označené rozhodnutia ústavného súdu sa svojou

povahou týkajú len podmienok konania, a preto nezakladajú prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

8. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 620/2021 z 27. januára 2022 vyslovil porušenie základných práv sťažovateľky postupom krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu z 9. novembra 2018 viac ako 3 roky.

9. Ústavný súd zistil, že rozsudok mestského súdu z 22. júna 2023 nadobudol v prvom a druhom výroku právoplatnosť 8. júla 2023, v spojení s rozsudkom krajského súdu z 25. marca 2025 nadobudol v treťom výroku právoplatnosť 28. apríla 2025 a vo štvrtom výroku bol rozsudok mestského súdu z 22. júna 2023 tým istým rozsudkom krajského súdu zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. V čase podania ústavnej sťažnosti bol predmet konania v jeho merite vyčerpaný, nerozhodnutá ostala otázka týkajúca sa nároku na náhradu trov konania. Zároveň z obsahu ústavnej sťažnosti a jej doplnenia ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť bola podaná 17. novembra 2025, teda v čase po vydaní uznesenia mestského súdu z 10. novembra 2025, ktorým mestský súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania po zrušení a vrátení veci.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť.

11. V súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva. Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (IV. ÚS 254/2021).

12. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na judikatúru ESLP, konkrétne na jeho rozsudok vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike (rozsudok z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11), ktorým ESLP okrem iného rozhodol aj o tom, že dĺžka konania napadnutého sťažnosťou nespĺňala požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a to aj napriek skutočnosti, že toto konanie v čase podania ústavnej sťažnosti prebiehalo podobne ako v tomto prípade už len vo fáze týkajúcej sa trov konania). V bode 50 uvedeného rozsudku ESLP konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky stupne konania týkajúce sa rozhodovania o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa aj fázu konania týkajúcu sa trov) boli rozhodnuté v primeranej lehote. Preto v danej veci posudzoval tiež to, či postup mestského súdu (vo fáze rozhodovania o trovách konania, pozn.) bol súladný s právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

13. Zo samotného odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta najmä postup mestského súdu súvisiaci s časovým aspektom rozhodovania o náhrade trov konania a výške náhrady trov konania. Časový aspekt pritom generalizuje poukazom na celkovú dĺžku trvania

konania a deklaruje pretrvávajúce stavu právnej neistoty, ktorý je prítomný napriek tomu, že vec je meritórne právoplatne skončená.

14. Vyhoveniu požiadavke sťažovateľky zohľadňovať celú dĺžku trvania konania na účel posúdenia prítomnosti zbytočných prietáhov v konaní bráni konštatovanie ústavného súdu o porušení práv sťažovateľky (pozri bod 8 odôvodnenia). Z ôsmich rokov trvania konania bola nečinnosť v trvaní 3 a pol roka ústavným súdom konštatovaná a pripísaná krajskému súdu. Ak už bolo obdobie nečinnosti pričítané jednému zo súdov, nemožno ho vo všeobecnosti pričítať inému súdu.

15. Krajský súd rozsudkom z 25. marca 2025 zrušil rozsudok mestského súdu z 22. júna 2023 vo výroku o náhrade trov konania a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Mestský súd rozhodol uznesením z 10. novembra 2025, týždeň pred podaním ústavnej sťažnosti. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie 3. decembra 2025. Postup mestského súdu v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania nevykazuje zdĺhavosť ani nesústreďený postup. Mestský súd o náhrade trov konania rozhodol do 7 mesiacov od zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci, pričom túto lehotu nemožno považovať za neprimeranú, odôvodňujúcu konštatovanie existencie zbytočných prietáhov.

16. Ústavný súd dodáva, že vzhľadom na pretrvávajúcu povinnosť súdu konať aj po meritórnom skončení napadnutého konania môžu aj v takto čiastočne ukončenom konaní vzniknúť prietahy. Skutočnosť, že mestský súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania do siedmich mesiacov od vydania zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu, vylučuje možnosť ústavného súdu konštatovať vznik zbytočných prietáhov v konaní.

17. S poukazom na všetko už uvedené preto ústavný súd dospel k záveru, že postup mestského súdu v napadnutom konaní nie je možné považovať za taký, ktorý by vzhľadom na svoju ústavnoprávnu intenzitu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dal dôvod na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Ústavný súd zároveň dodáva, že vyriešenie otázky nároku na náhradu trov konania predchádza rozhodovaniu o výške trov konania. Mestský súd tak bude povinný ďalej konať a rozhodovať. Súčasné rozhodnutie ústavného súdu preto nebráni tomu, aby sa sťažovateľka v prípade vzniku prietáhov v konaní v budúcnosti obrátila na ústavný súd.

19. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu